

Egipt 4. 10. 42.

Ljublena mi Mama.

V tem malem pismu, najisat sem vam nekaj vrstic, ki se nanosi na najlepši dom prešiden u teh dalnih krajih.

Ne vem kdaj ga boste preitali, upam da ni daleč dan ki bo prišlo u vaše roke.

Morda vam še daleč od Vas, morda blisek, to je zame še skrivnost.

Leški dnevi stojjo še pred mano, ma ko to pismo bo prišlo u vaše roke, tako tudi jast se bom vrtil u vaše naročje.

Leški dneve sem preživel st kar so me ot Vas odpeljali, doskrat življenje mi je stalo na nitki, ma zmiraj me je prejelih Boh obvaroval. I upam da tudi danes, ki moj život je dan za eno svetlo stvar, me bo ljubi Boh opcuval, in pripeljal u prelepo našo Slavensko zemljo.

I tu u teh dalnih krajih, kamor so živeli starodavni Farasni, kamor še danes stojjo starodavne piramide, u rodovitnih planinah reke Nila.

ku moje skromno srce usplamtelo, i u meni zbudila se je prva ljubezen, do lepe in poštene deklice.

Deblina ka v Nijerih žilaba tere prelepa
kari naše Slovenske Matere.

I ta deblina ki ime i je Zofka Lusenelj
ki jo ljubim, i ki jo bom ljubil do
zadnjega stana mojega življenja.

I stanes na dan našega in mojega
Imenikna praznovali smo našo zarokitev.

O koliko lepši bi bil ta dan ko
bi ti Mama zraven, in sestric use tri.
Koliko sem vas pogrešal, ma v tolašbo
mi je bila Nijena Mama.

Mama moje zarouke dobra ko ti,
velikega srca. Ma Nijeno vse ko naše
zarouke je ot teške usode prošlih let.

I ta dan ki je posvečen radosti
svetih mladit in, tudi ti se spomnite
naših mladit let, i skupno z nami
se radujte.

U upanju da ni dalec dan ko
oklaki treska, in gumenja se ročistijo,
pa spet se bom vratil v našo lepo
zemljo. I upam ko mene boste spremlili
v vaše ranjeno srce, gluh tako, boste
spremlili (~~v vaše ranjeno srce~~) moja
ljublena zarouka.

I naše srce i vaše besede, naj i
Bodo tolašba, doblen ti Mama, i
enako Nijena Mama, nas skupno
blagoslovite, i popeljte pred oltar.

ot katerega bova ostala za vedno skupaj,
do zadnega danu našega življenja.

Nemam več besed, sprejmite to moje skromne
besede ko Vašemu sinu.

I naj vam bo to v spomin ot Vašega
ljubljenega sina.

Dame na Vas Imendan jast vam želim
ese najbolje, v upanju da drugega bomo
esi skupno praznovali, ma ne semer
Imendan ma obletnik moje zarocitve.

Vas zivraj ljubljini sin Franis Kosič.

In vam napiše še nekaj moja ljublena
Zarocnica.

4. 10. 48.

Spoštovana Gospa.

Kar ta veseli dan vaše zarocitve, hočem vam napisat
en par verstic, v katerih upam da vas bodo razveselite.
In ko tisti dan bo prišlo da udobila boste vaše
pismo, imela je boste va spomin, od dveh mladik
in postenih sic.

Usoda nam je bila taka da smo se mogli
srečat v teh dalnjih krajeh, in daleč od naše
prelepe domovine. Kar ta dan naše zarocitve
namkaj ste nam mnogo, rado bi vas spoznala
tisti dan, da bi se veselila met nam, me ko tega
ni bilo mogoče, upam da tisti dan ni daleč ko
se bomo spoznali, in vidli ampak ne samo va
en kratk čas, ampak za vedno, samo če boste vi
redovolna, upam da ja.